

Underfrister og gaaer ud paa — idetmindste slutter den dermed —, at man ønsker, at Recrutuddannelsen maa vedblive at foregaae paa Den selv. Den ærede Ordfører ytrede ved forrige Behandling, at man vel burde see at indbefomme Befolkningens Ønsker, men at det dog ikke altid var muligt at gjøre det, og deri har han fuldstændigt Ret; men, naar man kan indbefomme Ønsker hos Befolkningen, uden at højere Formaal tilfidesættes, troer jeg, at man bør gjøre det. I det Hele troer jeg ikke, at det er klogt at modsætte sig det Ønske, som i denne Sag er udtalt af et dog forholdsvis betydeligt Antal af Bornholms Beboere — det er jo næsten 3,000, som have næret den Attraa, at Recrutuddannelsen fremdeles maa finde Sted paa Den selv —, thi, skøndt jeg ikke noget Dieblik betvivler Bornholmernes Loyalitet og Kjærlighed til det sælles Fædreland, saa maa man dog være opmærksom paa, at denne Ø har en særlig, jeg kunde fristes til at sige delicat, idetmindste vanskelig Beliggenhed i Krigstid, hvorfor man ganske vist vil kunne regne paa, saaledes som vore og vore eventuelle Fjenders Magtforhold nu stille sig, at Bornholm upaatvivleligt ikke vil undgaae ved den første udbrydende Krig at blive Gjenstand for Overfald. Og jeg spørger fremdeles, om det ikke absolut maa undergrave Beboernes Tillid til deres Befalingsmænd, naar de see, at man vel vil betro disse i Krigstilsælde at føre dem imod Fjenden, men at der derimod ikke kan betroes dem den langt ringere Forretning at staffe dem den Udbannelse, som nødvendigvis hører til, for at de kunne opfylde deres Hverv med Hæder og muligt Held. Det er blevet udtalt, at man skulde søge at modarbejde Particularisme, — jeg troer, at det var den høitærede Krigsminister, som engang brugte dette Udtryk —, men jeg skal dertil bemærke, at Bornholmerne, saavidt jeg veed, aldrig have lagt den Art af Particularisme for Dagen, som man her vil søge at modarbejde; tværtimod have de, naar der har været givet dem Leilighed dertil, sendt deres Frivillige herover, og jeg troer, at disse Frivillige ere optraadte med Hæder i Hærens Rækker. Det er mig derfor ikke muligt at finde nogen antagelig eller holdbar Grund til

at lade Recruterne fra Bornholm blive udbannede her, og dette i Forbindelse med de tidligere af mig anførte Grunde har bestemt mig til fremdeles at holde paa det Forslag, som jeg i Forbindelse med tre andre Medlemmer har tilladt mig at stille under Nr. 57.

Winther: Jeg har stillet nogle Forslag med Hensyn til Intendanturen. Jeg finder imidlertid ved at sammenligne disse Forslag med det Forslag, der er stillet af den ærede Krigsminister under Nr. 47, og som er tiltraadt af adskillige af Udalgets Medlemmer, at der ved dette vil opnaaes en Deel af, hvad jeg har tilsigtet ved mine Forslag. Efter de Afstemninger, som i det Hele have fundet Sted, vil jeg derhos helst befrie mig og Thinget for den Uleilighed at have med disse mine Forslag at bestille. Det kan ikke Andet end være mig tilfredsstillende, at det ved Forslaget under Nr. 47 foreslaaes opsat til en mere speciel Overveielse, hvorledes Intendantcorpsen i det Hele skal ordnes endeligt i Forbindelse med Krigsministeriet; det er tilbeels dette, som ogsaa mine Forslag gaae ud paa. Jeg skal paa Grund deraf tage de Dele af mit Forslag under Nr. 48, som ikke allerede ere forkastede, og mine Forslag under Nr. 50 og 51 tilbage, samt endvidere ligeledes mine Forslag under Nr. 53 og 54, som jeg af andre Grunde ikke kan antage ville føre til noget praktisk Resultat. Det er kun for at tage disse Forslag tilbage, at jeg har begjæret Ordet.

Formanden: Forslagene under Nr. 48, a. og b., under Nr. 50 og 51 samt under Nr. 53 og 54 ere saaledes tagne tilbage af Forslagsstilleren. Jeg skal spørge, om Nogen optager dem. (Ophold). Da Ingen optager dem, ere de altsaa bortfaldne. Forslagene under Nr. 48 c., Nr. 49 og Nr. 55 af det samme ærede Medlem ere, som Vedteguingerne ved dem vise, bortfaldne, som Følge af Afstemningerne over Forslagene under Nr. 7 og Nr. 1.

Krabbe: De ærede Medlemmer ville have seet, at der under Nr. 66 findes et For-